

ŠKOLSKÝ ČASOPIS SSOŠ BUKOVECKEJ 77

15. VÝROČIE NAŠEJ ŠKOLY

DELFIN

PROFESIONÁLNY
HOKEJISTA
NA NAŠEJ
ŠKOLE

INTERVIEW S PANI ZRIAĐOVATELKOU
MÁRIOU KRISTANOVOU
A JERGUŠOM SPODNIAKOM

ANNA
KARENINA

OPUSTILI SME
ŠKOLSKÉ LAVICE A UŽILI SI PRAX

15.VÝROČIE ZALOŽENIA NAŠEJ ŠKOLY

*Naša škola oslavuje v tomto
školskom roku 15-ste narodeniny.*

*Pri tejto príležitosti sa s pani
zriaďovateľkou - Máriou Krišťanovou - rozprávala (nielen
o škole) Viki Egedová.*

Ako vám napadla myšlienka založiť našu školu?

Nástupom demokratického spôsobu riadenia spoločnosti, uplatnením trhového systému hospodárenia a politickej plurality, umožnil školská zákon zriaďovanie neštátnych škôl fyzickým a právnickým osobám. Myšlienka zriadenia školy sa stala reálnou 1.septembra 1999, keď na základe rozhodnutia MŠ SR o radení vtedy Obchodnej akadémie na Bukoveckej ulici 17 v Košiciach do siete stredných škôl, začala svoju výchovno-vzdelávaciu činnosť.

Pani zriaďovateľka, ako by ste charakterizovali uplynulých 15 rokov SSOŠ Bukovecká 17 Košice?

Škola začínala s jednou triedou pomaturitného štúdia, neskôr začala prijímať žiakov aj na denné štúdium. Postupným rozširovaním vyučovania ďalších študijných odborov - sociálno-výchovný pracovník a učiteľstvo pre MŠ a vychovávateľstvo škola zmenila názov na Súkromnú strednú

odbornú školu – 1.septembra 2005. V školskom roku 2012/2013 sme otvorili nový študijný odbor – animátor voľného času.

Škola ako prvá v Košiciach ponúkla odbor učiteľstvo pre MŠ a vychovávateľstvo, ktorý sa dovtedy vyučoval len v Prešove a Levoči.

Dnes má škola do 30 zamestnancov, 4 učebné odbory s počtom žiakov v dennej forme 193 a v externej forme 122, teda dokopy 315. O školu je primeraný záujem. Žiaci sa k nám vracajú už ako učitelia po vyštudovaní VŠ. Škola sa presadila na trhu ponuky stredoškolského vyučovania a má dobré meno.

Na čo sa môžu súčasní a budúci žiaci školy v ďalších rokoch tešiť?

Na skvalitňovanie vzdelávania, ktoré bude školu približovať k reálnemu životu, uplatnením sa v praxi a možnosťami štúdia na vysokých školách.

Aké sú vaše záľuby, čo robíte vo voľnom čase alebo čo Vás poteší?

Rada si prečítam dobrú knihu a rada relaxujem v prírode, v záhrade.

Čo by ste popriali našej oslávenkyni?

Naša škola oslavuje 15 rokov od jej založenia, a tak by som jej do ďalších rokov zaželala dobrých učiteľov, šikovných žiakov, ktorí prídu na školu za kvalitným vzdelaním a hlavne veľa úspechov.

Najobľúbenejšia farba: ružová

Kvet: orgován

Jedlo: všetko, čo je chutne pripravené

Ročné obdobie: jeseň, vtedy som sa narodila

Hudba: ľudová, dychová, ale aj populárna hudba

Oblíbený a neoblíbený deň: nemám oblíbený
a neoblíbený deň, nakoľko každý deň je niečím výnimočný

JERGUŠ SPODNIAK PROFESIONÁLNY HOKEJISTA NA NAŠEJ ŠKOLE

Jerguš je študentom 3.A triedy v odbore sociálno-výchovný pracovník. Väčšiu časť roka žije v USA, kde sa venuje kariére hokejistu. My sme sa s ním porozprávali nielen o jeho snoch, stave slovenského hokeja, ale aj o ženách 😊

1. Ako dlho sa venuješ hokeju?

✚ Hokeju sa venujem už 14 rokov.

2. Od koľkých rokov pôsobíš aj v USA/Kanade?

✚ Do Kanady som prišiel, keď som mal okolo 14 rokov. Tam som strávil 3 sezóny, a potom som začal hrať Juniorku v USA, kde pokračujem aj budúcu sezónu.

3. V USA aj študuješ, Ako by si zhodnotil systém vzdelávania na Slovensku a v USA. (Kde je podľa tebe lepšie.

✚ To sa ani nedá porovnať. V Štátoch, a predovšetkým v Kanade, je to školstvo úplne iné a hlavne jednoduché. V každej škole je to síce iné, ale tam, kde som bol ja, sa to delilo na 2 semestre a v každom semestri sme mali 4 predmety. Tým pádom sme sa mohli 1 polrok zamerať na 4 a ďalší polrok na ďalšie 4 predmety. Atmosféra v škole je tam úplne iná ako na Slovensku. Nevravím, že tu to je zlé, ale za morom je to skrátka lepšie v tom, že učitelia sú vám viac-menej priatelia, s ktorými si môžete pokecať. Dokonca s mojím obľúbeným učiteľom v Kanade sme si aj ponadávali a popozerali filmy, a práve vďaka nemu som sa v písaní eseji a v angličtine ako takej, zlepšil; za čo mu ďakujem. Je tu veľa maličkostí, čo robí školstvo za morom lepším od toho nášho. Veľké plus je ale písanie poznámok na notebookoch.

4. Čo by mohli podľa teba závidieť Američania nám Slovákom a naopak?

✚ Američania by mali Slovákom závidieť predovšetkým dobré jedlo a nízke ceny v obchodoch. Bohužiaľ, všetko ostatné musíme závidieť my im.

5. Aké sú tvoje ďalšie plány, čo sa týka hokeja?

✚ Túto sezónu sa predovšetkým chcem ukázať všetkým skautom v zámorí, teda otvoriť si dvere do vyšších líg ako je univerzitná NCAA alebo najvyššia juniorská liga v Amerike, USHL. Toto sú prvé kroky k môjmu veľkému cieľu, k NHL.

6. Plánuješ sa natrvalo usadiť v USA?

✚ Pokiaľ ma hokej bude živiť, tak áno.

7. Aký je tvoj najväčší sen?

✚ Môj najväčší sen je pravdaže podpísať zmluvu v NHL. Je to samozrejme sen každého hokejistu. Ale sny neprídu samé, preto treba makať kazy deň.

8. Ak by si dostal ponuku do reprezentácie SR, prijal by si ju?

✚ Určite áno. Samozrejme by konečné slovo mal tréner, a keď by ma pustil, tak by som šiel. Reprezentovať Slovensko je veľká česť. No bohužiaľ, realita je taká, že zo zámoria hráčov do reprezentácie neberú (do 18,20,21 rokov). Sám som narazil na plno slovenských talentov v USA a v Kanade, ale pokiaľ nejde o repre mužov, tak

potom nikto nemá šancu. Bohužiaľ SZLH ma asi problém s tým, že mladi chodia za more, no nejako to neriešim.

9. Čo by si urobil ako prvé so slovenským hokejom, keby to bolo v tvojej moci?

 Určite by som vyčistil cele vedenie, pretože ako sami vidíme, slovenský hokej ide dole vodou. Je v ňom veľa korupcie a nezmyslov. Ryba smrdí od hlavy a práve preto treba celé vedenie SZLH vymeniť a to hneď. Potom, časom, by prišli dobré výsledky a dobrí hráči by nekončili s hokejom len kvôli tomu, že rodičia iných chlapcov poznajú trénera lepšie.

10. Ako hodnotíš našu účasť na MS v tomto roku?

 Náš tím ukázal veľkú bojovnosť. Nebolo to vôbec zlé, veď náš tím bol veľmi mladý. No napriek tomu sme to zvládli dobre. Bolo tam ale veľa chýb a samozrejme, ide o skúsenosti. Ale odvedli kus dobrej roboty a veria, že na ďalších MS to bude dvakrát lepšie.

11. Keby si mal tú možnosť ostať natrvalo v USA, prijal by si ju?

 Samozrejme áno, ale snažím sa dokončiť si strednú školu na Slovensku. Po strednej by to bolo viac reálnejšie.

12. Ako reagujú dievčatá, keď zistia, že si hokejista ktorý pôsobí v USA? :-)

 Úprimne, nejako to neriešim.

13. Za partnerku by si prijal skôr Američanku alebo Slovenku? :-) A prečo?

 Moju slovenskú - košickú partnerku by som nevymenil za nič na svete. Nejde o to, v akom štáte sa narodila, ale o to, že je tam, kde ju najviac potrebujem a že je stále so mnou.

ZIMOMRAVENIE alebo rozprávkové Košice

8. marec 2014 – nebol len obyčajný slnečný deň, ale bol to deň, keď naše mesto ožilo a zmenilo sa na čarovné, rozprávkové miesto.

Centrum mesta bolo plné dobrodružstiev a tajomstiev.

Pre rodiny s deťmi bol pripravený celodenný program, atrakcie i prehliadky. Na spolupráci sa podieľala aj NAŠA ŠKOLA – SSOŠ na Bukoveckej ulici č. 17. Práve nami spoluorganizovaná zábavno-dobrodružná hra mala u detí najväčší úspech. Deti túto hru naozaj ocenili a veľmi sa z nej tešili. Bodaj by aj nie, keď naše profesorky aj študenti boli šikovní, rozprávkoví milí a priateľskí.

Takúto interaktívnu akciu pre rodiny s deťmi mesto zažilo prvýkrát, no som presvedčená, že určite nie poslednýkrát.

Majka Šuľová 3.A

Písané brkom našich študentov

Pokušenie

Tak blízko a predsa od seba
vzdialení..

Sme nič, no aj tak sme
ranení.

Ty chceš a ja tiež sa
nebránim,
viac, než len seba
zachránim...

Tu nie je nik, kto by to
zakázal,
no si tu ty, aby si to dokázal...
Je pravda, že všetko je
tajné...

Toto tajomstvo navždy
zachovajme.

Používaš slová, aby si
zapôsobil..

Všimol si si, čo si tým
spôsobil?

Jej uši počuli všetky tie
slová...

A to už chcela byť žena
nová...

Podľahla tým prúdom mora,
hoc...počula varovanie z hora.
V jedno obaja splynuli...
...plní lásky v mori zahynuli...

Nik nevedel, no oni znali..
Len tí dvaja ju poznali...
Tú pravdu sladkú i trpkú,
cítili ju v duši ako na mori
búrku...

Srdcia sŕa dve lode na mori
a svedomie...ako vatra horí...
...horí a pomaly padá...
...jak ťažká je nečakaná
zrada...

Vzdialení od seba, no predsa
sú blízko...

Ich srdcia zapálené sťa by
ohnisko.

Ja chcem...a aj ty znova
plávať chceš,

..chyť má za ruku a ďaleko
bež.

Už všetci "vedia", všetci
"znajú!"...

...no skutočnú pravdu
nepoznajú.

Búrka v duši, v srdciach
oheň...

...dohorel i posledný vatry
plameň..

Pesnička

Jeden pohľad na teba
a bola som celá bez seba.

Vidieť ťa po dlhom čase konečne
je krásne ako dni slnečné.

Viac si vážim tie chvíle..

aj keď nie sme od seba vzdialení
na míle,

no predsa sa nevidíme každý
deň...

Ale ver mi, že uzrieť tvoju tvár deň
čo deň je môj sen.

Dávam ti srdce svoje
patrí len tebe...je tvoje.

Aj ty mne svoje daj
a jemné tóny lásky a šťastia mi
hraj ...

Veď čo je krajšie ako vyznať si
lásku...

Byť sám sebou.. zhodiť masku...

Snáď už len láska obojstranná..

Hrajúca ako pesnička
prehrávaná...

Pesnička, ktorá neskončí
nikdy..snáď

pesnička, v ktorej sa nebudeme
ničoho báť..

pesnička, pri ktorej budeme spolu
šťastní

.. a pesnička, ktorá nám zaručí
život krásny.

Kristína Nigutová 3.

■

Podľa nich optimistka vždy
usmieva sa.

Keby tak vedeli, že opak je
pravda.

Prázdnota v duši zožiera
ma.

Obklopená množstvom ľudí,
a predsa tak sama.

Zmysel toho všetkého
hľadám,

No mám pocit, že ho
strácam.

Za úsmevom more sĺz sa
skrýva,

Ty si to jediné, čo mi k
šťastiu chýba.

Ty si ten, pre ktorého sa tak
trápim.

Ty si ten, ktorého tak veľmi
ľúbim.

Ty si ten, po ktorom moje
srdce túži.

Tak prečo neprídeš a
neutrieš mi slzy?!

Ani nevieš, ako veľmi
chcem vrátiť čas.

Prosím, skúsme to ešte
raz..

„Šťastie to predo mnou
stále uteká,

Ani láska nie je moja dobrá
priateľka.“

Tak trošku som nad sebou
kontrolu stratila.

Myslím, že som sa doňho
zaľúbila.

Už dlho som sa takto
necítila.

Bez neho mi je dlhá každá
chvíľa.

Keď som s ním, čas tak
rýchlo uteká.

Úžasná je každá minúta.

S ním mi je tak fajn.

Aj keď len sedím a naňho
pozerám.

Milujem, keď sa usmeje.

Vtedy ma pri srdci zahreje.

Neverím, že sme sa stretli
náhodou.

Už po druhom stretnutí mi
hlavu pomotal.

Myšlienky mi k nemu
neustále odbiehajú.

Myslím naňho každú chvíľu.

Kde a s kým je, čo robí.

Či aj on na mňa myslí.

Dívam sa mu do očí –
dúfajúc a túžiac,

že nie len ja som sa doňho
zaľúbila.

Že aj ja som ho očarila.

Že nie len ja túžim po jeho
dotykoch.

Po nežných slovách a
bozkoch.

Už žiadne smutné básne,

Žiadne verše o sklamanej
láske.

Treba predsa vidieť aj to
pozitívne.

Nič nie je len čierne a biele.

Svet je predsa farebný a
krásny.

Svoje šťastie len ty držiš v
hrsti!

Je na tebe nad čím sa
budeš trápiť.

Hod' všetko za hlavu a pod'
sa baviť!

Pozeraj sa na všetko s
nadhľadom.

Podceňuje ťa niekto? –
zasmej sa na tom!

Ty predsa najlepšie vieš, čo
v tebe je.

Nenechaj si zobrať svoje
sny a nádeje!

Získaš všetko, čo chceš.

Stačí v to veriť a to
dosiahneš.

Hlavne sa maj rád, taký aký
si.

Si predsa výnimočný a
jedinečný.

Musíš veriť v sám seba.

Ináč sa to ani nedá.

Usmievaj sa a užívaj si
život,

Je to lepšie, ako plakať nad
rozliatym mliekom.

Obklop sa priateľmi, ľuďmi,
ktorých máš rád.

O to ľahšie sa budeš
zabávať.

Keď si prišiel ku mne včera.

Dostal si len kúsok chleba.

Ak by si prišiel ku mne dnes.

Rob jednoducho to, čo ťa
baví.

Uvidíš, aký svet bude
nádherný!

Majka Šuľová 3.A

■

Dostal by si všetko, čo chceš.

Ak by si aj zajtra došiel.

Prázdno by si neodišiel.

Ak by si tu ostal dlhšie.

Bolo by nám spolu krajšie.

Majka Šuľová, Timea Franková 3.A

■

Už nie je to o maminých
slovách,

už si z postieľky von,

musíš stáť na
svojich nohách

a kráčať za svojím snom.

Ale nezabúdaj snívať a
makať ďalej,

nečaká ťa cesta cez ružovú
alej.

Veď život je ťažký,

čakajú ťa mnohé prekážky.

Všetko dokážeš, len si
musíš veriť

a vysoko ku hviezdám
mieriť.

Vnímaj všetky farby okolo
seba,

všetko, čo potrebuješ je
odhodlanie a viera!

Ak pôjdeš tvrdo za svojím
snom,

budeš na 100% víťazom.

Zmier sa s kritikou a so
všetkým zlom,

prijmi to všetko s úsmevom.

Majka Šuľová

Dáždniky ochrany

Nad zemou rieka,
ktorá sa do farby pokoja oblieka
Ponad ňu sa pýšia mocné štíty krásnych hôr,
čo porastené kedysi bývali tou farbou listov rebarbôr.
Veru, bola to krajina plná tých všakovakých sveta krás.
No dnes je jej koniec, krajinu pokrýl neúprosný, divý mráz.
A čo ten parazól, čo nad ňou
tak ochranársky stál?
Nevážili si ho, a teda to
nakoniec vzdal.
Možno je to len
pocit.
No kde je ten
súciť?

Čakáme
zázraky.
Miesto
toho
sa ale
daždňové
zbiehajú
mraky.

No už viac
tu nie sú,
už nemáme
dáždniky.

Diana Keherová 2.B

Rozlúčka

V uličke tmavej
sťa čierna káva,
svieti svetlo,
čo zvoláva.

Žiari jasne,
za večera.
Silnie vánkom,
duchom vetra.

Ten podivne,
šepká slová.
Ktoré vedia,
kde kráľ volá.

Každý vidí,
každý vie.
Kde kotví
pani trápenie.

A tam v strede
na námestí,

stojí žienka,
z plaču hostí.

Duch davu
ju privolal,
aby každý
zvestoval.

Že trápenie
vládne srdcu,
čo stratilo
k láske úctu.

Nech sa vráta
otvorí!
Nech pustí sa
na moria!

Pocit zlý
a plný sváru.
Zažeňme my,
pani chmáru.

Lod' pláva,
preč ide.
Vieme už, že
slnko vyjde...

Vina

Myšlienok veniec na hlave,
oči blúdiace v chmúrave.

Neviditeľná dýka zabodnutá,
leží v srdci zabudnutá.

V očiach slzy.
V rukách smrteľná triaška.

Vnútro ako z olova,
nezačnem už odznova.

Bolesť navonok ukrytá,
vo vnútri ladne rozkvitá.

Hruď už ma bolí,
ťarchou toľkých rolí.

Svedomie sa schovalo...
Čo to vo mne ostalo?

Neprávom uväznený

Sivé paprsky,
biele svetlo.
Hnedé odlesky,
tmavé mesto.

Lampa osamotená
svieti za šera.
V meste ponorená,
do tmy večera.

Vzduchom lietajú
sivé chumáče.
Čo dotyk rozdáujú.
Keď na duše pristávajú.

Zrazu tam v tieni,
sláviček zašvitorí.
Tmy kúзло mení,
tou piesňou žiaľu.

Zvuk sa už nesie,
v srdciach obetí.
Čo ďalší deň prinesie?
Nevie nik...

Sivý strach.
Bledé oči.

Neľudský pach.
Smrti čas.

Domovina

Konárov šum.
Vtákov spev.
Bystrý um.
Dievčat smiech.

Úsvit rána.
Obilia moc.
Kladív rana.
Detinská oslava.

Štítov ochrana.
Orlov hvízdanie.
Dobrá strana.
Ohňa plápolanie.

Pieseň života.
Vítaná ochota.
Dcér milota.
Synov dobrota.

Matiek láska.
Otcov starostlivosť.
Zem Slovenská,
vydaná na milosť.

Diana Keherová 2.B

Nádej

Sedela som na lavičke a zabíjala čas tupým hľadením pred seba. Avšak, čo som mohla vidieť? Čo videli moje oči? Len slabý odlesk čiernej tabule na náhrobku.

Všade bolo ticho. Také, z ktorého behá mráz po chrbte. Okolo mňa tancovali snehobiele vločky. Práve tie sú svetielkami v tejto čierno-čiernej tme. No predsa so sebou prinášajú len smrť a zimu. Tá je nemilosrdná. „Môžem sa azda tešiť z úchvatnej scenérie, keď viem, že mnohí kvôli nej prišli o život?“ povzdychla som si. Môj žalostný vzdych sa chvíľu niesol svetom v podobe bieleho obláčiku, no napokon sa rozplynul. Zmizol rovnako ako duše tých, čo mi nahlodávali svedomie. Keby sa aj moje výčitky mohli rozplynúť tak jednoducho...

Zažmurkám. Slzy sa až príliš snažili dostať na svet. Úpenlivo bojovali a napokon aj vyhrali. Spustili sa po mojich lícach ako lavína. Brali všetko, na čo narazili, make-up, silu. dôstojnosť.

Zacítila som, ako mi vo vrecku zavibroval mobil. Vytiahla som ho. Oznamoval mi, že mám novú SMS správu. Neváhala som a otvorila ju, aj keď som dobre vedela, čo bude obsahovať.

VRÁŤ SA DOMOV!

Stálo to tam čierne na bielom. Bol to príkaz, no ja som sa ho rozhodla ignorovať. Domov je tam, kde prebýva láska a ona na mieste môjho trvalého bydliska už dávno neprebývala. Medzi mnou a sestrou nevládlo nič menom láska.

Pravda, niekedy som tam domov mala. No to ešte žili tí, ktorých som milovala. Vtedy som si to neuvedomovala. Brala som lásku ako samozrejmosť, čo nestojí za pozornosť alebo vďaku. Teraz to však viem a ľutujem to.

Keď to konečne zistiš, bude už neskoro. Znela mi v hlave dobre známa veta. Čo by som dala, za jej počutie z úst milovanej osoby teraz.

Keby som nebola sebecká, mala by som mamu a otca po svojom boku. Všetci by sme sedeli za stolom ako šťastná rodina. Je však neskoro. Je načase prijať zodpovednosť. Pretože stále môžem stratiť aj to, čo mi ešte ostalo. Nádej. Samu seba.

Vstala som a ešte raz som sa zahľadela na mobil. Dotykový displej svietil ostošesť a práve v strede, pod časom, bol dátum, 24. december. Vianoce, sviatky pokoja, lásky, zázrakov a odpúšťania. Možno mi raz odpustia. Možno raz ja odpustím sama sebe. „Šťastné a veselé..." šepla som smerom k náhrobku a pobrala sa do hrejivej tmy Štedrého večera

Diana Keherová 2.B

Čo trápi mladých ľudí

„Mladosť – radosť, staroba – choroba.“ Veľmi výstižné. Veď život mladých je plný zábavy, radostí a dobrodružstiev. Dalo by sa povedať, že jednoduchý a bezstarostný život. No nie vždy je to také ľahké.

Aj mladý človek – teda ja, mám svoje starosti a problémy. Mám chaos v mojich myšlienkach i v sebe samej. Nie len moje myšlienky, ale aj nálady sa občas veľmi rýchlo a nepochopiteľne menia. Môj hodnotový rebríček sa kolíše a hľadám samú seba. Hľadám odpovede na moje nezodpovedané otázky, hľadám cestu, ktorou sa budem uberať. Hľadám aj pochopenie, ktoré zo strany dospelých nie vždy nájdem. Áno, aj to ma občas trápi.

No oveľa viac ma trápia myšlienky o mojej budúcnosti. Mám mnoho vysnívaných predstáv a túžob, ako by som ďalej chcela žiť, no taktiež mám obavy. Obavy, ako to všetko bude o pár rokov. Som rozpakoch už len nad otázkou vysokej školy. Pôjdem, nepôjdem na vysokú školu? Ak áno, kam? Ak nie, čo budem ďalej robiť? Čo bude ďalej? V hlave mám mnoho otázok. Viem, že

nebude jednoduché postaviť sa na vlastné nohy a prebrať zodpovednosť za všetky svoje rozhodnutia a skutky. Už teraz som mnohokrát nerozhodná a viem, že nebude jednoduché urobiť vždy tú správnu voľbu. Nebude jednoduché vybrať si cestu, ktorou chcem ďalej ísť, ak neviem, kam vedie a či je správna. Mám obavy, že sa moje predstavy nenaplnia.

Môj svet je plný otázok, neistoty ale i nádeje. Môj svet je krehký - asi ako porcelánová váza. No to vôbec neznamená, že si ho nebudem chrániť a že niekomu dovoľím, aby mi ho len tak rozbil. Určite nie!

Majka Šuľová 3.A

Ja a svet okolo mňa

Človek má občas pocit, že patrí do blázince, no keď sa poobzerá okolo seba, zistí, že už tam je. Ja som na tom podobne, až na to, že si nepripúšťam, že by som mohla byť blázon. Pretože ak si to začnete pripúšťať, je dosť možné, že sa ním jedného dňa stanete. Ale keď sa pozerám okolo seba, vidím dosť ľudí, ktorých zmýšľanie neviem za žiadnu cenu pochopiť. Dokonca mám pocit, že mnohí ani zmýšľanie nemajú. Nepovyšujem sa nad ostatných, ani sa nepokladám za génia, ale L'UDIA, PRE BOHA! ZOBUDTE SA! Česť výnimkám. Je ich dosť, ale stále je to bohužiaľ menšina.

Vždy som vravievala, že nechcem byť dospelá. Nechcela som patriť medzi tých, ktorí myslia len na prácu a peniaze. Medzi

tých, ktorí zabudli o čom je život, a tak iba prežívajú a nežijú skutočne. Medzi tých, ktorí sa zabudli smiať a tešiť sa z „maličkostí“ typu, že svieti Slnko, alebo že vám motýľ sadne na rameno. Čo v skutočnosti vôbec nie sú maličkosti ani samozrejmosť. Pre mňa sú to zázraky a denne sa ich deje toľko. Škoda, že to nevidíme. Mnohí iba preto nerozumejú hlasu prírody, lebo im zaznieva príliš jednoducho..

Časom som prekročila aj ja prah dospelosti a uvedomila som si, že nejde o to, či ste dieťa, alebo dospelý. Ide o to, čo máte v sebe, vo svojom srdci a vo svojej hlave.

Úprimne, je mi zle, keď sa pozerám okolo seba a vidím ľudí, ktorí si nevážia prírodu a na prvých miestach ich hodnotového rebríčka sú peniaze, moc, sláva a majetok. Je mi ľúto takýchto ľudí, lebo oni nikdy nepocítia skutočné šťastie. Kde sa podeli tie najvzácnejšie hodnoty, ktoré sa za peniaze nedajú kúpiť? Úsmev, objatie, priateľstvo, láska...Áno, peniaze sú podstatné pre život, ale určite nie sú to najpodstatnejšie.

Ľudia trávia v práci celé dni, aby si mohli aspoň čo to dovoliť, no potom prídu domov a nemajú už ani energiu ani chuť sa venovať svojim deťom. Makajú, aby si kúpili auto, aby šetrili čas, no nakoniec ten ušetrený čas venujú práci, aby si mohli kúpiť niečo ďalšie. A tak

sa naše deti vychovávajú samé (ulicou, médiami a „kamarátmi“) a potom sa čudujeme, čo z nich vyrástlo. Ďalší necitliví roboti prahnúci po peniazoch a majetku. Áno, niektorí pracujú vkuse pre to, aby ich deti mali strechu nad hlavou, vždy niečo na tanieri a aby im zabezpečili lepšiu budúcnosť. Ale je dôležité nájsť nejaký zlatý stred....Namiesto toho, aby sme dali deťom všetko čo si oni zmyslia, mali by sme im dávať viac nášho času, záujmu o ich city a vnútorné prežívanie a starať sa aj o ich emocionálne zdravie, a nielen ich zahrňovať najnovšími technickými vymoženosťami a drahým značkovým oblečením. Lebo sa môže stať, že jedného dňa si položíme otázku...Kde som urobila chybu? Veď mali všetko.....no prídeme na to, že to najdôležitejšie nemali. Nemali pocit mojej lásky, necítili nehu....Je ťažké nechať dieťa to, po čom túži a čo majú ostatní...No netreba ani zabúdať na skutočnú úlohu rodičovstva a to, vychovávať naše deti. Potom sa možno nestane napríklad to, že cestou do školy pôjdu predom mnou traja asi dvanásťroční chlapci a jeden z nich vyhodí za seba ponad hlavu prázdnu plechovku z energetického nápoja.....pričom práve prechádza okolo veľkej smetnej bedne, ktorá je od neho vzdialená cca jeden a pol metra, to sú dva jeho kroky. Je mi do plaču, keď niečo také vidím. Vtedy sa opýtam samej seba. Je to vo výchove, vo vzore, ktorý mu dávajú jeho rodičia, médiá alebo iba v tom, aby sa ukázal pred kamarátmi, že on je ten najdrsnjší???

Zamerala som sa na deti, lebo oni sú našim aj mojím svetom a budúcnosťou tohto sveta. Myslím si, že keby sme sa viac venovali deťom, nebolo by treba stavať toľko resocializačných a protidrogových zariadení, a možno ani väzení.....

Treba začať od seba a šíriť to ako epidémiu. Je načas začať si opäť vážiť prírodu a uvedomiť si, že ona bez nás vie a aj bude fungovať, ale my bez nej neprežijeme.

Tak porozmýšľajme o našich hodnotách, či sú to tie správne a spomeňme si všetci na chvíľu, kedy sme naposledy pocítili na duši skutočné hrejivé šťastie? Bolo to vtedy, keď sme si kúpili nový šperk? Alebo vtedy, keď sme z úcty pomohli starej neznámej babičke nastúpiť do električky s nákupom a ona sa zo srdca poďakovala a usmiala sa???

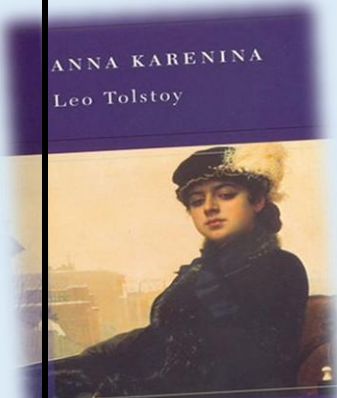
Verím, že epidémia dobrá a zdravého rozumu sa rozšíri tak, aby z menšiny bola väčšina, a aby aj nás, naše okolie a našu planétu čakala svetlá budúcnosť.

Eva Karčáková 3.SVP

Anna Karenina - beletrizovaný životopis

Môj život bol od narodenia podriadený spoločnosti, rozhodnutiam mojej rodiny a nepísaným pravidlám doby, v ktorej som žila. Z rozhodnutia iných som sa vydala za muža, ku ktorému som nič necítila.

S Kareninom sme žili v dobrých

ANNA KARENINA
Leo Tolstoy

Introduction and Notes by Amy Mandelker
Translated by Dmitri Nabokov

pomeroch, meno môjho muža bolo uznávané v politike aj v spoločnosti a mnoho žien mi závidelo, postavenie, majetok, lásku. Lásku, ktorú som necítila ani ja, ani on. Veľa prázdnych dní a prebdených nocí prešlo, kým som začala byť skutočne šťastná.

V ten deň, keď sa nám narodil syn, som konečne pochopila, čo znamená byť šťastná. Milovala som ho z celého srdca, spravila by som preňho všetko, položila by som za neho život. Sergej bol, okrem môjho brata, ktorý žil v Moskve so svojou manželkou a deťmi, moja jediná skutočná rodina.

Roky pomaly utekali. Alexej mi venoval minimálnu pozornosť a môj syn mi robil dni krásnymi. Keď mal asi osem rokov, po prvýkrát som od neho odišla na pár dni do Moskvy. Musela som tam náhle odcestovať, pretože môj brat mal problémy s manželkou a potreboval moju pomoc.

Táto osudná cesta navždy všetko zmenila. Bolo chladné decembrové ráno, keď som nastupovala do vlaku. Cestou som sa rozprávala s milou staršou dámou, ktorú som síce nepoznala po mene, no poznala som ju zo stretnutí vyššej spoločnosti. Keď vlak dorazil do Moskvy, vyzerala som svojho brata. Pretláčal sa cez dav ľudí rovno ku mne. Vtom sa ozval krik. Niečo sa stalo, no ja som nevedela, čo. Keď sa môj brat dostal ku mne, vysvetlil mi, že nejaký muž skočil pod vlak. Otočila som sa a uvidela som jeho telo. Nebol to pekný pohľad, no už som tomu nechcela venovať pozornosť. Privítala som sa s bratom a bola so rada, že ho vidím.

Vedľa nás sa tá milá pani z vlaku vítala s nejakým mladým

mužom. Bol uhladený, na sebe mal vojenskú uniformu a jeho pôsobil inteligentne. Keď na mňa uprel pohľad, môj brat mi ho predstavil. Volal sa Alexej Vronskij.

Keby som vtedy vedela, že o pár dní môj život už nebude mojím životom, zrejme by som naňho hneď zabudla. Čas v Moskve som trávila s bratovou manželkou, jej sestrami a deťmi. Posledný deň môjho pobytu som bola pozvaná na ples, ktorý mal byť plný významných ľudí, krásnych šiat a klebiet. Keď ma niekedy okolo polnoci Vronskij pozval do tanca, zdráhala som sa. A to aj kvôli tomu, že moja blízka priateľka, jedna zo sestier bratovej manželky, bola do Vronského zamilovaná a v spoločnosti sa očakávalo ohlásenie ich zasnúbenia. Po krátkom presviedčaní mojím bratom som nakoniec pozvanie do tanca prijala. Všetky pohľady sa upierali na nás.

Musím priznať, že to bolo pochopiteľné. Vtom čase som bola ešte skutočne krásna. Už vtedy medzi nami preskočila akási iskra. Zľakla som sa a rozhodla som sa, že ho už nikdy nechcem vidieť. Bola som predsa vydatá žena. Cesta späť do Petrohradu bola pre mňa ťažká, ale tešila som sa na syna a myšlienka, že Vronskij je už navždy preč, ma upokojovala.

No takto sa to skončiť nemalo. Práveže ten večer na plese bol len začiatok. Vronskij prišiel za mnou do Petrohradu. Naše prvé stretnutia boli založené len na nenápadných pohľadoch a letných dotykoch, aby si nikto nič nevšimol.

Čas, ktorý som trávila so synom, sa skracoval. Doma som bola len, keď to bolo nevyhnutné a vždy duchom neprítomná. Všetko bolo také krásne, farebné a nevšedné. Obaja sme žiarili šťastím, čo si nemohli nevšimnúť klebetnice v spoločnosti. Po krátkom čase sa o

nás hovorilo všade a ten nátlak ma ničil. Keď raz na konských dostihoch Vronskij spadol, neudržala som sa a vykrikla som.

Touto chybou som všetkým dosvedčila, že sa nemýlili a medzi mnou a Vronskim skutočne niečo je. Vtedy mi môj muž dal podmienku - Buď ostanem s ním, alebo odidem s mužom, ktorého som milovala, ale svojho syn už neuvidím. Rozvod nepripúšťal kvôli náboženstvu. Trýznila ma predstava života bez Seriožu, ale napriek tomu som si vybrala lásku. Odišli sme spolu do Francúzska, no bolo to zvláštne. Chýbal mi Serioža a s Vronskim som sa necítila bez syna šťastná. Musela som sa za ním vrátiť, aspoň to skúsiť.

Opustila som Vronského a vrátila sa k mužovi. Trpela som, trápila som sa. V doma Karenina som porodila Vronského dieťa. Nechcela som so svojou dcérou byť, nič som k nej necítila a nevyvolávalo to vo mne ani smútok. Všetok čas som trávila zavretá sama v izbe.

Znovu som bola na križovatke a znovu som si vybrala Vronského. Vrátila som sa k nemu a aj s dcérou sme žili na vidieku. Vtom čase bola moja psychika už dosť silno nalomená. V noci som nespávala a ak aj áno, trápili ma nočné mory.

Vronskij mi dal morfium, aby utišil moju bolesť a ja som si naňho privykla. Pre spoločnosť som bola špina a pritom polovica z nich robila to isté čo ja, len to tajili. Vronskij ma podvádzał, bola som si tým takmer istá.

Seriožu som nevidela už dlhý čas. Veril, že som mŕtva. Povedal mu to otec. Nebola to zlá myšlienka byť mŕtva, necítiť, nerozmýšľať.

Zlyhala som ako matka, opustila som syna kvôli mužovi, ktorý ma celkom iste podvádzal. Zlyhala som ako manželka. Zlyhala som ako žena v spoločnosti.

Nič som v živote nedokázala a už som nikoho nemala. Keď mi tieto myšlienky napadli, spomenula som si na muža, ktorý skočil pod vlak, keď som cestovala za bratom do Moskvy. Rozhodla som sa. Najlepšie bude so všetkým skončiť. Rozbehla som sa k stanici a...

Martina Semešiová 2.A

Opustili sme školské lavice a užili si prax

Svoju tohoročnú prax som absolvovala v domove dôchodcov a sociálnych služieb VIA LUX . Na tejto praxi bolo mojím hlavným cieľom starostlivosť o dôchodcov a mentálne postihnutých ľudí. Táto prax bola pre mňa veľkou výzvou. Na začiatku som mala veľké obavy z toho, ako to budem zvládať, ale nakoniec som prekvapila svojou usilovnosťou a schopnosťou sa začleniť do určitej skupiny ľudí . Pracovala som každý deň od 8:00 do 14:00, po dobu 2 týždňov, okrem víkendov. Prvý deň na praxi som sa zoznámila s personálom, boli veľmi príjemní a ústretoví. Všetky úlohy nám podrobne vysvetlili a opísali a kedykoľvek sme mali problém, tak nám boli ochotné pomôcť. Na všetkých týchto ľudí, ktorých som tam

spoznala, budem s radosťou spomínať, pretože ma naučili, že každý okamih života si treba užívať naplno, pretože život nie je taký dlhý ako sa zdá. Za to všetko im ďakujem.

Karolína Adamčíková 2.A

Na prax do ŠKD sme nastúpili dňa 19.05.2014 o 11:40 hod. S papierom v ruke sme vošli do školy a hľadali triedu, v ktorej máme byť, čiže 2.B. Veľmi sme sa tešili na deti a na pani vychovateľku, že sa naučíme nové veci, budeme sa venovať deťom a zistíme, ako to v ŠKD funguje. Otvorili sme dvere, na ktorých bolo veľkým napísané 2.B. náš prvý dojem nebol podľa našich predstáv. Deti behali po triede, prekrikovali sa jeden cez druhého a v triede vládol chaos. Keď nás pani vychovateľka zbadala, prišla sa nám predstaviť a utišila deti. Predstavili sme sa deťom ako ich praktikantky. Deti v ŠKD sú podporované k sebarealizácii, sebadôvere a tvorivosti. Keď sme sa zoznámili, začali sme pozorovať, ako pani vychovateľka komunikuje s deťmi. Po pozorovaní sme si začali všímať každé jedno dieťa ako pracuje. Deti boli veľmi šikovné a pracovité. Keď mali dané úlohy splnené, pani vychovateľka ich zobrala na školský dvor. Mohli tam hrať rôzne hry ako napríklad: futbal, naháňačky, skrývačky, hádzanú, skákanie cez švihadlo mali k dispozícii aj školské kolobežky. Okolo 15:00 hod. sme prišli späť do triedy a deti si začali písať domáce úlohy. Prechádzali sme sa po triede a kontrolovali, či ich robia dobre. Okolo 15:30 začali rodičia prichádzať po deti. náš prvý deň na praxi sa pomaly končil a my sme sa už tešili na ten ďalší.

Soňa Goceliaková 1.B

Aktívny sviatok Zeme

Deň Zeme sme aj tento rok oslávili aktívne. Kvôli zlému počasiu sme „neoslavovali“ presne v deň narodenín, ale aj neskoršia párty stála za to. Slniečko nám svietilo a my sme si do rúk

zobrali hrable, rukavičky, vrecia a mohli sme sa pustiť do práce. Užili sme si čas strávený v prírode, skrášlili sme si okolie školy a zakončili sme to ďalšou pamätnou fotografiou na brehu Jazera.

Diana Bíla 1.

Nie je polrok ako polrok

Prichádzal polrok a s ním aj rôzne aktivity pre žiakov celej školy. Nielen polročné vysvedčenia, na ktoré každý netrpezlivo čakal, ale aj súťaže z finančnej, tvorivo-dramatickej a výtvarnej oblasti. Ako prvé dostali žiaci čistý papier, na ktorý mali v skupinách vymyslieť, ako by vyzerala tisíceurová bankovka. Paradoxom je, že takáto bankovka neexistuje.

Samozrejme išlo o kreativitu a fantáziu žiakov. Dokonca v jednej triede vznikol nápad, že vymyslia tisíceurovú mincu. Neskôr ďalšia profesorka rozdala každej skupine papier, na ktorom boli napísané rôzne slová. Z týchto slov žiaci vymýšľali príbeh a premýšľali, ako by ho zdramatizovali. Nakoniec každá skupina dostala text piesne, ktorú si vylosovali. Po príchode do telocvične si študenti posadali na lavičky a počúvali príhovor profesorky, ktorá oznámila celý priebeh toho, čo ich čaká. Začínalo sa od prváckych tried. Každá trieda predstúpila dopredu, predstavila svoju bankovku, následne ukázala zdramatizovaný príbeh zo slov a zaspievala

vylosovanú pieseň ako karaoke. Počas prezentácie tried nás pozorne sledovali p.profesorky, ktoré boli porotou. Úplne na záver sa vyhodnotili prvé tri miesta, ktoré obdržali sladkú výhru- čokoládu.

L'ubka Čorosová 3.B1

Červený kríž - súťaž

Prvej pomoci

Zdravie, napriek všetkým tvrdeniam modernej spoločnosti, je to najcennejšie, čo človek má. V ohrození sa môžeme ocitnúť po páde do vody, po zasiahnutí elektrickým prúdom alebo po otrávení liekmi, či inými nebezpečnými látkami.

A práve preto sme tu my - dobrovoľníci Červeného kríža, ktorí zasahujú v týchto situáciách a pomáhajú ľuďom prežiť.

Aj tento rok sme sa zúčastnili súťaže v podávaní prvej pomoci. Na súťaž nás pripravovala pani profesorka Károlyi. Spolu nás súťažilo 5 dievčat a 1 náhradníčka. Súťažné disciplíny pozostávali z podávania kardiopulmonálnej resuscitácie, zo záchranej situácie mladých teenagerov na opekačke, kde malo dievča popáleniny po oboch rukách, chlapec bol pod vplyvom alkoholu a omamných látok a posledný chlapec bodnutý hmyzom, hrozilo mu udusenie. Na treťom stanovišti bola zahraná situácia, kde žena robila manželovi kávu a obarila sa. Na štvrtom stanovišti sa susedia pobili kvôli pozemkom. Jeden z nich dostal počas bitky mozgovú príhodu a druhý mal odreniny a diagnostifikovanú žltacku. Na poslednom nás formou testu preskúšali z našich vedomostí o Červenom kríži.

Aj tento rok sme úspešne reprezentovali našu školu a už teraz sa začíname pripravovať na budúci ročník.

Miriám Ondová 3.B2

